

# MARCO HIETALA

## ja hevin kalliit lunnaat

Esa Kuloniemi

**Pitkän linjan hevirockmuusikko saa viimein maistaa menestystä Nightwishin jäsenenä. "Se, että pystyy edelleen yli nelikymppisenä tekemään jotain mikä saa omatkin niskakarvat pystyyn, on aina saavuttamisen arvoista", tuumii Marco Hietala.**

Mitä yhteistä on Muumipeikolla ja Black Sabbathilla? Missä vaiheessa hevimuusikko voi odottaa pääsevänsä palkoille? Kuinka Tarot-yhtyeen viisivuotiskaudet heijastuvat Nightwish-yhtyeen basisti-laulajan toimenkuvaan?

Nightwishin uusin levy on rikkonut Suomessa 120 000 kappaleen myynnin rajan, mikä on metallimusiikkia edustavan bändin ollessa kyseessä aivan ennenkuulumatonta. Suomen kaikkien aikojen menestyneimpiin kuuluvan bändin basisti **Marco Hietala** on juuri palannut bändin Aasiaan ja Australiaan suuntautuneelta kiertueelta, ja kohta lähdetään taas. Koko loppuvuosi kuluu kiertue-elämään: kiertueelta palaamiseen ja uudelle valmistautumiseen. Kalenterissa pukkaa Englantia ja Pohjois-Amerikkaa, kesäfestareita Keski-Euroopassa. Marco on saavuttanut jotain sellaista, mistä moni jää unelmoimaan ikuisiksi ajoiksi. Mutta ei tähän ole helpolla päästy. "Kevyt musiikki on raskasta", kuuluu vanha viidakon sanonta. Seuraavassa menninkäismäinen muusikko kertoo hevin kalliista lunnaista.

**Olet vuosikertaa 1966. Millainen on synnyinpaikkasi Tervo?**

Pieni savolaiskylä 60 km Kuopiosta länteen. Tällä hetkellä Tervon asukasluku on n. 1 500 ihmistä, mutta kun olin skidi, pyöri väkiluku 2 500:n kiepeissä. Eli hyvin pienistä

lähtökohdista ollaan. Vanhemmat asuvat siellä edelleen, ja käyn säännöllisesti oman perheeni kanssa kotikonnuilla, esimerkiksi tammikuussa parin päivän ajan poikieni kanssa. Käytiin muun muassa järven jäällä kävelemässä, mikä oli heille täysin uusi juttu. Pikkupojat oli innoissaan. Siellä Tervossa on myös pieni suo, jonka ympäri voi kävellä pitkospuita pitkin. Se me ollaan jo dallattu pariinkin otteeseen.

**Kansalaisopiston kitarapiirissä**

**Aloitit soittamisen veljesi Sakarin kanssa jo 70-luvun puolella?**

Joo, joskus 12-vuotiaana, vuoden 1978 tienoilla se lähti kybällä käsistä. Onnistuttiin ensin hakkaamaan fajian pari akustista kitaraa piloille ja Saku sai ensimmäisen sähkökiksen. Itse lainailin bassoa yläasteelta ja sain jossain vaiheessa ylipuhuttua vanhemmilta omankin. Se oli herkkää aikaa, kun musa kolahti lujaa ja

**"Se oli herkkää aikaa, kun musa kolahti lujaa ja piti päästä itsekin säättämään."**

piti päästä itsekin säättämään. Ongelmana oli löytää sen kokoisesta kylästä tarvittava määrä soittokavereita. Aluksi soitettiin niin, että meitä oli neljä kaveria samassa bändissä ja minä lauloin ja soitin kakkoskitaraa. Sitten kun rumpali lähti kiittämään, siirtyi basisti kannuihin ja minä bassoon. Sellainen kitaristi kuin **Reijo Turkka** piti Tervon kansalaisopistolla kitarapiiriä, jossa tuli käytyä vuoden verran. Se oli teknisesti



varmaankin ratkaiseva tekijä, jolla saatiin soittoa eteenpäin. Jossain vaiheessa saatiin naapurikylästä Karttulasta toinen kitaristi ja vuonna 1984 rumpaliksi **Pecu "Spede" Cinnari**, sama kaveri joka soittaa kanssamme Tarotissa edelleenkin. Tämä ydinryhmä – Saku, minä ja Spede – on ollut mukana koko ajan.

#### **Linja oli alusta lähtien raskasta rockia?**

Joo, seottiin jo heti nuorella iällä siihen tavaraan. Muistan sen kun istun 9-vuotiaana mutsin ja faijan sohvalta lukemassa *Muumipeikko ja pyrstötähti* -kirjaa ja Saku tulee naapurista lainaamansa Black Sabbath -albumi *Master of Reality* kainalossa himaan ja pistää sen soimaan. Meikäläinen kuuntelee korvat höröllä ja karvat pystyssä Sabbathia ja lukee samalla kirjaa, jossa on maailmanlopun meininki: pyrstötähti lähestyy kovaa vauhtia maata, ja meret kuivuu. Sillä yhdistelmällä oli lähtemätön vaikutus.

#### **Tuplakitarakonseptilla**

#### **Mitä Tarot tyylillisesti edusti ja edustaa? Tehän olette melko lailla pioneereja Suomessa.**

Lähdimme reilulta kitaravoittoiselta puolelta, edustimme ehkä niin sanottua brittiläisen perushevimetallin uutta aaltoa, jonka pisimmälle pääsyt bändi on tietysti edelleenkin isoilla areenoilla porskuttava Iron Maiden. Tuplakitarakonseptilla kun toimimme, niin toisena esikuvana voisi tietysti mainita vaikkapa Judas Priestin. Thin Lizzya me kuunneltiin myös, vaikkei missään vaiheessa oltukaan niin hilpeitä ja popahtavia kuin ne kaverit.

#### **Mikä tässä genressä viehätti?**

Tekninen haasteellisuus tietenkin. Kylähän tietysti kuka tahansa soittaa jonkun *Paranoidin* vaikka vasurilla, mutta jossain vaiheessa alkaa tajuta kuinka äärimmäisen taitavia soittajia esim. Deep Purplessa on, kuinka sovituksellisesti mietittyjä ne jutut on ja kuinka paljon niistä biiseistä löytyy syvyyksiä. Toki sitä teknistä taituruutta

ruvettiin tuomaan vähän liikaakin esille, ja homma meni aika ulkokultaiseksi, kun niitä kitarasankareita tuli joka tuutista. Kaikkien piti pystyä tiluttamaan jos meinasi yleensä olla jotain. Siinä taas unohtui se ääripää että musan pitäisi olla kokonaisuutenakin yhteinen isku.

**Tarotillahan oli maine, että teillä oli alan suurimmat kamat Suomessa. Esimerkiksi Marshall-stäkkienne määrä oli kunnioitusta herättävä.**

Joo, siinä vaiheessa kun vielä pelattiin kahdella kitaristilla ja bassolla ja rummuilla, meillä oli neljä kaappia per ukko, eli lavalla niitä kaappeja oli 12 kpl pystyssä. Siihen lähdettiin nuorten miesten innolla ja suuruudenhulluudella. Jälkeenpäin ajatellen puolet niistä kaapeista oli turhia. Vuonna 1986 Metallica vieraili Suomessa Saapasjalka-Rockissa. Kaikki meidän Marshallit vuokrattiin niille, ja kaappeja haalittiin vielä lisää, jotta he saivat täyden festivaaliseen aikaiseksi. Kun bändin teknikot tulivat sitten paikalle, ne ihmettelivät haavi auki: "Näissähän on kaikissa kaiuttimet sisällä! Muutama kaappi olisi riittänyt; jenkeissä meillä on seinän kaapit aina tyhjiä!"

Meillä oli myös Spedellä neljästä Ludwigin bassorummusta yhteen liimatut, erikoispitkät putkibassarit. Pyrkimys oli pistää kaikki mahdollisimman isoksi, jotta kokonaisuus vakuuttaisi jokaisen ulkomailakin. Olimme kuitenkin sellaiseen liian vihreitä. Meidän olisi pitänyt työstää itse bändiä huomattavasti enemmän. Siinä, että otimme hitonmoiset lainat ja lähdimme kiertämään Suomen lavoja sellaisella arsenaalilla, ei ollut mitään järkeä. Aloittelevan bändin liksat ovat kuitenkin suhteellisen pienet. Kun makselimme lainoja ja bussikuskit sekä teknikot keikoilta, tuli tappiota hyvin paljon.

Firman pyörittäminen meni mahdottomaksi viimeistään siinä vaiheessa, kun toinen kitaristimme vaihtoi kaupunkia jäätyään kiinni rahojen pöllumisestä. Kaveri oli nostanut toimitusjohtajana suoraan tililtä rahaa ja istunut niillä baareissa. Olihan hänellä motiivina jotain tyttöystävän kanssa eroamisia sun muita, joita ei voi kuitenkaan pitää oikeutettuna

syynä kusettaa kavereita. Terveisiä vaan sinne Jyväskylään! Kuitteja ja muita tositteita ei ollut tallella ja jouduimme arvioverotukseen, eli 50 tonnia mätkähti niskaan per naama, ja elettiin siis markka-aikaa. Me kolme Kuopioon jäänyttä selvitettiin sitten niitä sotkuja vero toimiston kanssa pitkään sen jälkeen. Aloimme myös funtsailla kuinka toimia jatkossa. Hankimme uuden keikkamyyjän ja uuden kitaristin.

#### **Kirkan suojatit**

#### **Onko niin, että edesmennyt Kirka hommasi Tarotille ensimmäisen levytyssopimuksen?**

Pitää paikkansa. Eräs kaverini oli ollut Kirkan kanssa keikoilla roudaamassa ja kertonut Kirkalle meidän bändistä. Kirkan heitti siihen aikaan mm. Rainbow'n ja

"Kaikkien piti pystyä tiluttamaan jos meinasi yleensä olla jotain. Siinä taas unohtui se ääripää että musan pitäisi kulkea."





Tarotin Flamingo-kauden kansitaidetta 1980-luvun lopulta.

muiden kamaa keikoilla. Kirka tuli sitten keikalle vanhaan Kuopion Kaupunginhotelliin eli Renkkuun ja pyysi minut laulamaan kanssaan lavalle.

Se jäi kai muhimaan hänen mieleensä. Ainakin hän muisti minut, kun **Kassu Halonen** ja **Kisu Jernström** vuonna 1986 panivat Flamingo-levyfirmaa pystyyn. Kirka oli itse menossa sinne ja suositteli meitä. Kassu oli sitten soittanut Kuopion nuorisokeskukseen, että "tämmönen Hevilaulaja-Hietala pitäisi saada Kuopiosta kiinni". Sain lopulta soitto-pyyynnön ja otin yhteyttä. Teimme demon, ja menin myöhemmin käymään Helsingissä heidän juttusillaan. Soitin nauhan, ja herrat sanoivat että tervetuloa firmaan. Sitten vaan junaan ja köröttelemään takaisin Kuopioon. Muistan kuinka en millään olisi malttanut odottaa, että pääsen kertomaan jätkille. Kännyköitähän ei ollut siihen aikaan.

#### **Kuinka monta levyä Tarot teki Flamingolle?**

Kaksi. Se ihan ensimmäinen, *Spell of Iron*, tuli ulos vuoden 1986 lopulla, ja 1987 äänitettiin *Follow Me Into Madness*, joka julkaistiin 1988 keväällä. Siinä vaiheessa tapahtuivat nuo aiemmin mainitsemani ensimmäisen kitaristin tekemät väärinkäytökset. Sitten teimme taas demoja ja lähetimme niitä Flamingoon, mutta siellä alettiin olla sitä mieltä, että kovemman hevini aika taitaa olla ohi. Ehdottelivat, että siirtyisimme silloin kovassa huudossa olleen Europen tyyliseen kamaan. Emme olleet siitä yhtään innoissamme, sillä mitä linjan rankkuuteen yleisesti ottaen tulee, niin hommahan vain koveni. Tulivat Stone ja Metallica sun muut trash- ja kuolonmetallit, eli koko hommassahan siirryttiin yhä järeämpiin aseisiin.

Asiat etenivät Tarotin osalta kuitenkin aika huonosti. Demoilimme biisejä kaikkiaan viiden vuoden ajan. Menin studiolle töihin Kuopioon ja opiskelin jonkin verran äänitustekniikkaa. Soittelin paljon kaikenlaista mainosmusaa paikallisradiobuumin myötä, ja leipä tuli siitä. Kukaan ei kuitenkaan tuntunut olevan kiinnostunut Tarotista, ja yleinen mielipide tuntui olevan muutenkin, että bändi oli menneen talven lumia. Kunnes sitten sama kaveri, joka oli yhyttänyt minut Kirkan kanssa, pani omia säästöjään 20 000 markkaa pöytään ja sanoi että nyt menette studioon ja teette sen albumin, anotaan ESEKiltä ja muualta lisää, teette masterin ja katsotaan kuka julkaisee.

Kun levy oli jo miksatu, suositteli Five Fifteen -bändin liideri **Järvisen Mika** ottamaan yhteyttä **Mika Myyryläisen** pyörittämään Bluelight Records -levyfirmaan. Panimme miksausket Mikalle kuultavaksi ja hän diggasi, joten menimme sinne. Teimme Myyryläiselle sitten kolme studiolevyä ja livealbumin. Myöhemmin Mika osti vielä Flamingon konkurssipesästä kahden ensimmäisenkin levyn masterit. Hän on tehnyt niistä uudelleenmasterointeja ja myynyt niitä hyvin ihan tässä 2000-luvunkin puolella.

#### **Tarot on siis toiminut koko ajan?**

Joo, on ja off: Missään vaiheessa ei ole pantu pillejä pussiin virallisesti. 1988–93 oli viiden vuoden tauko: keikkaa tehtiin kyllä, mutta ei aktiivirundaamista. 1993 alettiin kiertää taas. Mutta siinä vaiheessa meidät oli kyllä unohdettu melko tarkkaan. Klubipohjalta aloitettiin 1993 ja jatkettiin jonnekin 1998 saakka. Kun saatiin levyjä aikaiseksi, niin meni lujempaa, ja sitten taas laantui. Keikat tehtiin siltä pohjalta, että saatiin maksettua miksaaja, monitorimies, apukädet lavalla, auto ja mahdolliset hotellit. Jos saatiin päivärahat niin se oli ihan ok. Jonkinlaisella jääräpäisyydellä me pidettiin sitä hommaa pystyssä.

#### **On ja off, ylös ja alas**

#### **Olen käsittänyt että Myyryläinen on myynyt Tarotin levyjä hyvin Japaniin?**

Joo, 1993 kun *To Live Forever* -albumi, jonka nimessä on viiden vuoden jälkeen snadi itseironiakin mukana, oli kohoillut import-listoille Japanissa. Sen jälkeen Xero Corporation -niminen japanilainen indielafka on lisensoinut Tarotin levyt. Siellä tuntui olevan ihan hyvä noste. Sitten me ehkä seottiin vähän omaan näppäryytemme seuraavalla eli *Stigmatalla*, jolla kieltämättä vanhat progelemparit nostaa päätään. Mutta kyllä se edelleen raskasta rokkiakin on, vaikka instrumentaaliosuuksia on normaalia enemmän ja perussoinnutusta ja asteikkoja murretaankin hieman enemmänkin kuin paikoitellen. Siitä japanilaiset ei niin kauheasti diganneet.

1996 mä vielä muutin Helsinkiin, mikä hidasti meidän sävellystyötä huomattavasti. *For the Glory of Nothing*, joka sekin kuvastaa nimeltään silloisia henkisiä tilojamme, ilmestyi vasta 1998. Ja livealbumikin tuli. Mutta tässä vaiheessa Japanin päässä hom-



ma alkoi pykiä sillä tapaa, että kaksi päivää ennen rojaltien maksua siellä ilmoitettiin firman olevan menossa konkkaan. Se rupeama oli sitten siinä ja alkoi seuraava viiden vuoden tauko.

Mulla oli ollut myös huono kausi, eroa sun muuta. Kämpä meni alta. Olin hetken aikaa studiohommissa Suomenlinnassa Leidenillä ja Majurilla, mutta koska olin teknisesti enemmän vanhan liiton edustaja, jätkät katsoivat "ei-tarvitsevasi" minua. Hommat meni siinä. Yleinen energia meni kaikkeen tällaiseen.

#### **Seuraavaksi sinut pyydettiin mukaan Sinergyyn?**

Kyllä, 98 tai 99. Olin päässyt huonoista fiiliksestä eroon ja piristynyt. Menin ensin rundille Keski-Eurooppaan bändin kanssa. Heiltä oli tullut juuri eka levy, mutta basisti oli eronnut. Se kiinnosti minua, koska en ollut koskaan käynyt siellä rundilla. Hoidin sen ja tykkäsin, vaikka lämpäribändinä saksalaisille pääbändeille oleminen ei välttämättä hierarkkisesti mitään juhlaa ollutkaan. Kohtelu oli aika tyyliä, mutta survival-henkeä löytyi.

#### **Olit maksanut jo aika paljon oppirahoja Tarotissa, mutta se ei loppunut siis vielä. Pääsitkö palkoille tässäkin vaiheessa?**

En päässyt vieläkään. Tein edelleen äänimieskeikkoja muun muassa Krunikan Kulttuurikulmassa ja Gloriassa. Mutta sitten minua kysyttiin Nightwishiin. Jonkin aikaa kokeilin, miltä tuntuu olla yhtä aikaa kahdessa bändissä, mutta ei siitä loppupeleissä tullut mitään. Oli tehtävä valinta.

#### **Nightwish ja henkinen yhteys**

##### **Nightwishissä pääsit viimein valmiiseen pöytäan?**

Joo, enää ei tarvinnut oppirahoja maksella. Siinä vaiheessa olin jo miettinyt sellaistakin vaihtoehtoa, että olisin hankkiutunut töihin ohjelma- tai manageritoimistoon. Kaikki alkoi siitä että olimme olleet Sinergyn toisen albumin myötä viisi viikkoa Keski-Euroopassa Nightwishii lämmittelemässä.

Siellähän mä sitten tutustuin Nightwish-hemmoihin ja Holopaiseen bändin pomona. Huomattiin tulevamme aika kivasti toimeen ja että katsellaan paljolti samanlaisia leffoja ja luetaan yhtä kummallisia kirjoja. Henkinen yhteys oli siis aika kiva. Päädyin vierailemaan rundin loppuvaiheessa muutaman viimeisen viikon ajan lavallakin heidän kanssaan.

#### **Tulit Nightwishiin paitsi basistiksi, myös miesääneksi Tarjan rinnalle.**

Niin, sehän lähti siitä, että ilmeisesti he eivät olleet aivan tyytyväisiä silloisen basistinsa panokseen. Sitten mä sain heidän managerilta Ewolta soiton ja pyynnön tulla käymään kahvilla. Tuomas oli myös paikalla, ja ilmeni että bändi tarvitsisi laulavaa basistia. Ewolla oli toimisto sadan metrin päässä asunnostani, joten lamppuun sinne verkkarit jalassa ja turistiin jonkin aikaa. Ilmeni, että bändin suunnitelmassa oli muutenkin siirtyä hie-man raskaammille linjoille ja että myös minulle olisi laulettavaa. Se alkoi kiinnostaa, ja koska olin nähnyt rundilla, että bändi oli Keski-Euroopassa jo erittäin hyvässä nosteessa ja hallit täysiä, niin sehän tiesi parempia aikoja myös finanssipoliittisesti. Ainoa mikä piti selvittää oli uuden raskaamman matskun luonne ja laululinjat. Ja sehän avautui treeneissä, joissa tuli aika varma olo, että kyllä tämä tästä lähtee. Ensinnäkin vireitä tiputettiin kokonainen sävelaskel ja yleisote siirtyi synkempään ja tummanpuhuvampaan suuntaan. Ja meikäläiselle vanhalle Black Sabbath -friikillehän se sopi mainiosti.

**Homma oli siis sen verran ammattimaisella pohjalla, että et joutunut kokemaan enää esimerkiksi mitään vedätyksiä?**  
En varsinaisesti, mutta kyllähän välillä on toimittu edelleenkin sellaisten promootorien kanssa, jotka ovat yrittäneet lupaila liikoja, tai maksusuorituksia on jouduttu odottelemaan pitkiäkin aikoja. *Century Child* oli ensimmäinen levy, jolla olin mukana, ja sen myötä pyörät alkoivat pyöriä isommalla vähän joka suuntaan. Olin aika haavi auki monta kertaa, että näinkö tämä lähteein toimimaan. *Once* oli vielä isompi askel, joka myi Saksassa jo kultaa ja platinää. Ja nyt odotellaan mitä tapahtuu tämän uusimman kanssa. Selvät merkit on ilmassa, että ei tämä tästä ainakaan pienene.

#### **Koko bändi samalla viivalla**

**Suomihan on täynnä hevi-bändejä. Pääseekö hommalla palkoille nykyisin – noin ylipääntään?**

Veikkaisin että kyllä pääsee, mutta bändissä ja sen kamassa täytyy olla jokin omaleimaisuus. Bändit kuten Stratovarius, HIM ja Children of Bodom on tienanneet ja tienavat käsittääkseni kaikki rundeista ihan ookoo. Ja mekin saadaan leipämme tästä. Ollaan laitettu bändin poikien kesken jo hyvän aikaa sitten pystyyn neljän miehen firma, joka kerää sekä albumeista että keikoista tuotot ja maksaa meille kuukausipalkkaa.

**"Huomattiin tulevamme aika kivasti toimeen ja että katsellaan paljolti samanlaisia leffoja ja luetaan yhtä kummallisia kirjoja."**

#### **Kuinkas nyt, onko Tarja Turusen tilalle solistiksi tullut ruotsalainen Anette Olzon myös mukana samassa firmassa?**

Kaikki on samalla viivalla. Silloin kun me saadaan suorituksia esimerkiksi keikoista maailmalla, niin meillä on toimisto tavallaan kuudes jäsen ja bändissä viisi jäsentä. Yksi kuudesosa menee toimistolle, yksi osa lähtee

Anetten omalle lafalle Ruotsiin ja neljä kuudesosa tulee bändin jätkille. Tällä jakoperiaatella kaikki työsuoritus homma hoidetaan.

#### **Nightwish on aika pitkälle yhden miehen, Tuomas Holopaisen, sävellyshomma?**

Tietysti Holopainen tuntuu olevan pääsäveltäjä, vaikka onhan jokaisella levyllä ollut minunkin säveltämäni tavaraa mukana. Niin, ja kitaristi Empun matskua on päätyntä myös miltei joka levyllä. Holopaiselta tuntuu tulevan niin paljon tavaraa, että sitä on aika vaikea ylittää.

#### **Onko teillä muilla sovitusosuuksia Tuomaksen biiseissä? Meinaan, että pääsettekö sitä kautta jaolle?**

Kyllä, pitää paikkansa. Jokaisella levyllähän nämä on yhdessä hierottu kasaan treenikämpällä. Ja kun nämä viimeiset albumit on olleet sellaisia joihin on tullut klassista orkesteria sun muuta mukaan, niin kyllä se treenivaiheessa jo katsotaan että voiko bassolla vetää suoraa a:ta, vai heittääkö jonkin fillin.

Kun viimeksi treenasimme uutta, *Dark Passion Play* -albumia varten, niin vietimme puolitoista kuukautta keskellä metsää vanhassa kyläkoulussa. Soiteltiin läpi ja ihmeteltiin siellä niitä biisejä joka päivä. Illalla grillailtiin ja juotiin muutama olut, ja seuraavana päivänä taas sama juttu. Tosin mulla oli siinä vaiheessa aikamoinen Bermudan kolmio päällä. Mutta se taas johtui jälleen siitä, että Tarotin viisivuotiskausi oli päättynyt jo Nightwishin *Century Child* -albumin myötä tehdyn rundin jälkeen. Sen jälkeen tehtiin Tarotin *Suffer Our Pleasures*, jonka myötä tehtiin keikkoja. Sitten alkoi taas Nightwish-rupeama *Once* -albumin kanssa käyntiin. Kun se loppui, alettiin tekemään taas Tarot-hemmojen kanssa

*Crows Fly Black* -levyä. Tehtiin biisejä, joita kävin välillä demoilemassa kundien kanssa Kuopiossa ja kuuntelimme toistemme riffejä sähköpostin välityksellä.

Sitten taas äänitettiin keväällä sinkkua. Sitten alkoi Nightwish-treenikausi tätä uutta albumia varten, ja samalla mä kävin Tarotin kanssa kesäfestareilla keikoilla. Sitten me aloitettiin Tarot-albumin äänitykset, kävin välillä tekemässä niitä albumiäänityksiä, keikoilla, sitten taas Nightwish-treeneihin, keikoille, Tarot-äänityksiä, Nightwish-treeneitä... Jossain välissä piti löytää vielä aikaa nähdä vaimoa ja poikiakin!

## Näpit lämpiminä

### Olet kuitenkin onnistunut tasapainoilemaan näiden asioiden välillä?

No, välillä se tuntuu aivan mahdottomalta. Mutta esimerkiksi Tarot-levyn äänityksen aikaan meidän kaikkien näpit oli aivan järjettömän lämpiminä, eikä homma hyytynyt missään vaiheessa. Se oli jotenkin järjettömän helppo levy äänittää. Kunhan meni vain studioon ja zot! Se oli siinä. Ja kun syksyllä alettiin tehdä Nightwish-kiekkoa, niin sekään ei tuottanut ongelmia, kun soittokunto oli niin hyvä.

On vain ollut pakko opetella sanomaan ei sellaisille projektiluonteisille jutuille. Aika ja virta eivät riitä. Ja kun on perhettäkin, niin sillekin on pakko omistaa aikaa. Meillä on 6-vuotiaat kaksospojat. Perhe piipahtelee onneksi usein keikoille ja tien päälle mukaan.

### Missä vaiheessa heavy- tai metallimuusikko voi kutsua itseään muusikoksi?

Jaa – (pitkä hiljaisuus). Jos sä rajaat soittamisen pelkkään heviin, niin kyllä sä olet silloin vasta soittaja.

Muusikkous alkaa sen ymmärtämisestä, että mikä tahansa nuotti jonka mä soitan käy johonkin jossain tilanteessa. Asioiden avarakateisesta ymmärtämisestä ja niiden yhdistelemisestä. Kyky ammentaa eri tyylilajeista on varmaankin olennainen osa.

### Bändinne tekee nykyisin Suomen kalteimpia levyjä oman firman piikkiin. Lehtitietojen mukaan budjetit ovat satojatuhausia. Missä kohdassa levyn *break-even point* eli kannattavuusraja on muusikkojen kannalta? Säveltäjähän saa rojaltonsia ekasta myydystä levystä lähtien.

Niin, tekijä eli säveltäjähän saa tietenkin tekijänoikeustuloja. Me ollaan välillä keskusteltu näistä budjeteista ja katseltu, onko ne tarkoituksenmukaisia, ja tämä levyhän tehtiin mielettömän isolla sellaisella. Sitä

”On hienoa, kun on kärsinyt kauan vilua ja nälkää ja päässyt viimein tekemään sitä mitä osaa ja voi elää sillä.”



Tuska-festivaaleilla kesällä 2004.

PHOTOGRAPHY-ON-THE-NET: PEKKA SAARINEN

kannattavuusrajaa ei tällä hetkellä ole vielä saavutettu, mutta se on todella lähellä. Mutta kyllähän se vaatii satojentuhansien levyjen myyntiä. Pelkästään Suomen osalta myynti ylsi nelinkertaiseen platinaan eli 120 000 meni rikki helmikuun lopussa.

## Valttina kontrastit

### Mihin mielestäsi perustuu jossain ”satumallia” soittavaksi luokitellun Nightwishin menestys?

Uskon että aika pitkälti musiikkimme kontrasteihin. Sanoisin, että Tuomaksen biiseillään ja teksteillään luoma maailma on sen verran omaa luokkaansa, erityisesti tässä nykyisessä ”klassinen orkesteri & kuoro meets rock-yhtye” -muodossaan. Sitä ei tehdä siksi että se on ”hienoa”, vaan niitä käytetään yhdesä toimivina elementteinä, mikä varmasti on yksi vahva valtti ja tekee siitä musiikista välillä maailmaa isompaa. Ensimmäinen nousu Saksassa ja Keski-Euroopassa perustui varmasti siihen, että Tarja oli solistina.

Vaikka musiikki oli siihen aikaan pitkälle peruspöytämetallia, klassisen laulun ja metallin keskinäinen kontrasti teki siitä erilaista ja hätkähdytti. Musiikissamme liikutaan hyvin herkästä raskaaseen ja isoon. Uskon musiikin herkemmän puolen olevan syynä suosioon tällä hetkellä. Eihän me voitaisi rikkoa tällaisia nelinkertaisia platinamyntiennätyksiä, ellei olisi olemassa esimerkiksi keski-ikäisiä perheenäitejä, jotka kuuntelee Nightwishia. Ei tämä ole pelkästään musta-

huulisen gootin tai nahkalakkisen hevime-tallijäbän kamaa, vaan se ylittää rajoja. Se on cross-over-kamaa.

### Mitä tavoiteltavaa teillä vielä on? Sanoit että homma ei taida mennä ainakaan alaspäin. Mikä on unelmanne?

Yksi asia on saavutettu, eli se että tällä tulee toimeen. On hienoa, kun on kärsinyt kauan vilua ja nälkää ja päässyt viimein tekemään sitä mitä osaa ja voi elää sillä. Mutta eihän tämä vielä merkitse sitä, että elämme tällä loppuelämämme. Toisin sanoen olisi hyvä saavuttaa vielä se aste jossa voisi laskea sen varaan, että tulevaisuus olisi aika pitkälle eteenpäin turvattu.

Toinen juttu on se, että meitä kiinnostaa tehdä tätä. Se kuvastaa bändin henkistä puhtautta. Se, että pystyy tekemään edelleen yli nelikymppisenä jotain mikä saa omatkin niskakarvat pystyyn, on aina saavuttamisen arvoista.

### Nightwish on siis ainakin melko pitkälle ”omaa kamaasi”?

Ihan varmasti. Yksi erittäin hyvä ambitio tuli täytettyä tolla viimeisimmällä Nightwish-levyllä, eli se että mä tein sinne keltiläishenkisen akustisen balladin, joka on sydäntäni lähellä ja josta ihmiset on pitäneet erittäin paljon. Sellainen palkitsee. Mä kirjoitan sen verran paljon musaa ja tekstejä, että sille väistämättä tarvitsee jonkinlaisen outletin. Tähän saakka se on ollut Tarot. Toki musta tuntuu hyvältä, kun voin omalla bassonsoitollani (joka on tosin vain viidesosa bändin saundista) vaikuttaa, että bändin musasta tulee hieman tummanpuhuvampaa ja groovempaa.

### Miten luonnehtisit itseäsi basistina?

Mulla on kyllä aika hyvä tekninen valmius ja hyvä teoriapää ja osaan soveltaa asioita. Lähtökohtani on kuitenkin se, että soitan mieluiten suoraa a:ta, vaikka biisi menisi c-mollista. 🎸